

Η ΠΟΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΩΣ

ΠΛΕΝΕΙ ἡ Μαριῶ 'ς τὸν ποταμό, πλένει ταῖς φορεσιαῖς της,
Κ' ἡ ὠφορπιαῖς της λάμπουνε, κι' ἀστράφτουν 'ς τὸ κορμί της
'Αράδες τ' ἀσημόκουμπα κι' ἀράδες τὰ γιουρντάνια,
Καὶ 'ς τὰ καθάρια τὰ νερὰ τὰ πόδια της ἀσπρίζουν
Σὰν νάταν μὲ τριαντάφυλλα καὶ γάλα ζυμωμένα.
Περνοῦν ἐκεῖθε πιστικοὶ καὶ κυνηγοὶ διαβαίνουν,
Κι' ἄλλοι τὴν λὲν 'Λιογέννητη, ἄλλοι τὴν λὲν Νεράιδα.
Πέρασε κ' ἓνας σταυραετός, πέρασε ἀπάνω ἀπάνω,
Καὶ σὰν νὰ 'νοιάστηκε κι' αὐτὸς τὴν ὠμορφιά τῆς κόρης,
Χαμήλωσε ὡς 'ς τὸν ποταμὸ κι' ἀρπάζει τὴν ποδιά της,
Τὴ λαχουριά της τὴν ποδιά, τὴ χρυσοκεντημένη,
Ποῦχε ξομπλιάσει ἀπάνω της τὸν οὐρανὸ μὲ τὰστρα,
Καὶ σκούζει ἡ ἄμοιρη Μαριῶ καὶ κλαίει τὴν ποδιά της.
'Ο σταυραετὸς μεσουρανὶς χάθηκε μέσ' 'ς τὰ ἀστέρια.
Σὲ 'λίγαις 'μέραις ὕστερα ταραχθῆκεν ἡ χώρα,
Παγὰνὰ πῆραν τὰ χωριά τοῦ βασιλιᾶ οἱ ἀνθρῶποι
Καὶ δείχνουνε 'ς ταῖς λυγεραῖς ποδιά γεμάτῃ ἀστέρια,
Καὶ 'ς ὅποιας πιάσῃ τὸ κορμί, καὶ ὅποια τὴν 'πῇ δική της,
'Εκεῖνη θὰ τὴν πάρουνε μαζί τους 'ς τὸ παλάτι.
Πέρασαν, πέρασαν χωριά τοῦ βασιλιᾶ οἱ ἀνθρῶποι,
Δείχνοντας τὴν χρυσὴ ποδιά, κι' οὔτε κι' εὐρέθη κόρη
Νὰ τῆς ταιριάξῃ 'ς τὸ κορμί καὶ νὰ τὴν 'πῇ 'δική της.
Καὶ 'ς τῆς Μαριῶς πᾶν' τὸ χωριὸ καὶ δείχνουνε 'ς ταῖς κόραις
'Αράδα ἀράδα τὴν ποδιά, καὶ τὴν γνωρίζουν ὅλαις.
Μέσα 'ς ταῖς ἄλλαις ἔρχεται καὶ τῆς Μαριῶς ἡ ἀράδα,
Καὶ κοκκινίζει ἀπὸ χαρὰ καὶ παίρνει καὶ τὴν ζώνει,
Τῆνε γνωρίζουνε μὲ μιᾶς τοῦ βασιλιᾶ οἱ ἀνθρῶποι,
Καὶ τῆνε παίρνουνε μαζί, τὴν φέρνουν 'ς τὸ παλάτι.
Παίρνουν αὐτοὶ τὸ τάμμα τους, κι' ὁ βασιλιᾶς τὴν κόρη.

[Ἐξ Ἰωαννίνων]

Κ. ΚΡΟΥΣΤΑΛΛΗΣ

* ΣΗΜ.—Τὸ ποίημα τοῦτο, ἀποπνέον ἀληθῶς ὅλον τὸ ἀγνὸν ἄρωμα τῆς δημοτικῆς ποιήσεως, ἀνήκει εἰς τ' Ἀγροτικὰ, λυρικὴν συλλογὴν τυχεύσαν τοῦ πρώτου ἐπαίνου ἐν τῷ Φιλαδέλφειῳ ποιητικῷ διαγωνισμῳ τοῦ 1890.